

LA TUIES

---Jo no sé si és que soc de mena gandula, pe rò com més estona estic al llit, més cansada m'aixeco.

DIARIO SEMANAL, PLACAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y vivir como se pueda

**Rufasta, que es fotogénico
se ha metido en el testuz
hacerse actor de cinema.
¡Miren si será avestruz!**

Aquello del puesto de castañas se fué en orris. Cuando fui al Ayuntamiento, salió Puigdoménech y me dijo que estaba torrado. La mala estrugancia, ya os lo diré. Ni contándole un chiste me quiso escuchar. Y eso que le dije éste: ¿En qué se diferencia un perro de Terranova de una cosa que hay en los teatros y en las casas de payés? Pues, en que aquel es can di lejos, y éstas, candi lejos. Me llamó trompa y taul, y sinn porque Merino, que es buen jan, dijo que me dejara estar por enza, acabo en la Comisaría. Que le haremos, paciencia. Más cosas le dicen a Romanones y él tan campante, aunque digan que tiene mala pata. ¿Que esto es viejo? Alquilad para hacer mi sección al taquillero de la "Monumental" que siempre está lleno de sombra.

En vista de mi fracaso, como diría Pico, he tenido una de aquellas pensadas más que ni Vidal y Hucha. Me voy a hacer estrella de cine. ¿Que os pensáis? ¿Que voy a salir con aquello de quedar en cinta? ¡Palluses! ¿Os creéis que me chupo el dedo? ¡Cara... melos, chupo! Ya vereis el día que yo empiece a hacer la competencia a Charlot, a Cayena y a Tom Mix. Me haré barba de oro y cuando vengáis a hacerme fiestecitas os haré palmo y pipa. ¿Sabéis cuál es el colmo de la paciencia? Llamar a uno por teléfono y esperar que le contesten. ¡Ya puede esperar, ya! Esto, cuando lo explicas, no hace gracia, pero cuando te ocurre tampoco. Podeis subir de pies. ¿En qué se parece Málaga a uno que cada noche se va

a hacerse tocar el cornetín? En que *té* pasas... El mar más dulce es el mar-melada... ¡Perdonen, se me ha escapado! ¡No reincidiré!

Ahora, momentáneamente de momento, estoy haciendo el aprendizaje en una academia que hay en la barriada del Hoyo. Van unas chicas de aquello más cachondas y madrugables, que quieren hacer carrera. Yo les dije que si les hacía falta alguien para hacerlas debutar, podían mandar y disponer. Soy ecuaníme, yo, y de tan servicial doy a las mujeres todo lo que me piden.

En tres días que voy, ya me han enseñado la mar de cosas (los profesores, no las alumnas ¿eh?). Me han enseñado a correr, a saltar, a nadar, a tirar el rifle, a tirar la pistola, a tirar el lazo, a tirar el sable y a tirar de un carro, que es como acabaré yo, si Dios quiere y hay buena salud. Ayer me empezaron a enseñar las posiciones para hacer los cuadros. ¡Yo que me creía que las sabía todas! Ya hacía bien aquella vieja. El profesor dice que si todo sigue así y no salgo un asno de cuatro patas, mejorando la presente, Ricardito Talmadge comparado conmigo resultará una especie de "Escudella de Pagés". Dios le oiga. El aprendizaje es pesado. El otro día, para hacer una prueba, me tuvieron hora y media. De tanto badallar se me sentaban las barritas, palabra. ¿Sabéis qué artista cinematográfico se parece a San Jorge? William Duncan. Si barrinan un poco, ya lo endevinarán, no se apuren. ¿Y la estrella que más se instruye? Lila Lee. Ah-

ra, que si lee "La Vanguardia", entonces no hay chiste.

Esta mañana estaba muy contento, porque íbamos a empezar a filmar una escena amorosa de la que éramos protagonistas servidor y una chica que es peinadora y mira un poco bizco, pero del lado bueno no se le nota. Yo, que hago siempre mi papel con aquel realismo, pensaba que la podría arrambar mi buena media hora, pero el profesor, que es un tabalote, cuando nos estábamos preparando, vino y nos dijo la mar de serio:

—Prepárense bien para esta escena ¿eh? Como es muy interesante y hay que dar tiempo para expresar a los artistas toda su emoción, les concederé a ustedes seis metros de cinta...

¡Seis metros de cinta, o sean unos pocos segundos! ¡Por poco lo mando al botavante! ¡Sinó porque pronto seré estrella de cine y haré como muchas niñas, que ganan los cuartos a paladas!...

RUFASTA

Fotogénico de afición.

CONTRA UNOS FRES-
COS QUE DEBEN SER
TODO LO CONTRARIO
¡PUPILAS, ABRID EL
OJO!

Nuevamente tenemos que advertir desde estas columnas al público en general y a todas las meucas, libres o de clausura, que no baden.

Por el recadero de Manlleu, que es hombre entendido y sabe curar el mal de ojo, nos hemos enterado de que andan por allí unos desaprensivos sujetos que usurpando el nombre del señor Rufasta y haciéndose pasar por redactores de LA RETAGUARDIA solicitan favores a cambio de la promesa de conseguirles, cuando sean viejas, que el Ayuntamiento les pase un retiro.

Todo esto es más fulo que un duro de plomo o que una información del "Times", y nosotros hemos de protestar con la mayor energía, ya sea eléctrica o de gas pobre.

Los redactores de LA RETAGUARDIA llevan todos su correspondiente carnet, y cuando dan algún sablazo lo hacen en nombre de la Redacción y con un volante firmado por el Amo.

Aquí, ya lo hemos dicho muchas veces, no se engaña a nadie, porque nosotros somos pobres, pero barbas, y lo hacemos todo con aquella buena fe.

Que conste así para escarmiento de gorreros.

OBRA PIADOSA

Hemos recibido una carta, que no publicamos, como es natural, por las razones de discreción que nos caracterizan.

Se trata de dos novios que se quieren mucho, pero que no tienen pasta para ir a un hotel amueblado, y tienen que utilizar, con el peligro y sobresalto consiguiente, el rellano de la escalera.

Si algún lector o lectora bondadoso nos quiere mandar algún donativo para socorrer a estos desvalidos, puede hacerlo a la redacción de "La Retaguardia", donde también recibiremos pases gratuitos para el Chalet, casa Verdura, etc. Si al guien quiere mandar de aquellas fundas, también, porque las gastamos para evitar compromisos.

ENDEVINANZA

A ver si encertáis que és una cosa larga y peluda y que les gusta mucho a las señoras.

No cale que os pongáis encarnados, no, que no és lo que os pensáis.

Es un boá para el invierno. ¡Ya veis si sois mal pensados!

edició: Adm. res.

UJ. US

avemita' de esp. stag nos la signamib' u

ALEGRIA JUSTIFICADA

La escena passa al foier del "Edén Concert". Són les sis de la tarda. Es dia feiner i no hi ha gaire gent. En un recó, una noia que acaba de sortir de treballar riu i fa grimègia amb tres o quatre companyes. En aquestes arriba una tanguista, pintada de fresc i que, per l'aspecte encara un xic ensopit que se li nota, deu fer mitja hora escassa que s'ha llevat del llit.

—Noia — li diu la que està fent broma—. Aca-ben d'explicar-me una cosa abominable de tú!

La tanguista somriu, i, com si no volgués donar importància a la cosa, respon:

—Ja m'ho pensava!

—Per què? Saps de què es tracta?

—No. Però, et veia tan contenta i alegre!

ENTRE BASTIDORS

No fa gaires dies, en un teatre del Paral·lel va debutar una noia que, si bé era maca, jove i elegant, tenia menys condicions per primera ti-ple que "El Caballero Audaz" per home de ta-

lent. Però era entretinguda de primera quota i, no sapiguent ja què demanar al seu amant, que satisfecia sense replicar tots els capritxos, per ex-travagants que fossin, s'havia empenyat en què la fes tiple de sarçuela.

El bon home va parlar a un empresari amic i, per començar, va conseguir que li donguessin un paper de raspeta que deia ben bé dues dot-zenes de paraules durant tota la representació.

L'endemà, el bon cabrit, anà a veure-la a casa seva.

—Què, noia? Com va anar, lo d'ahir nit?

—Molt bé, molt bé! Solament, estic molt des-contenta de la crítica que ha oblidat mencionar-me, i això que ensenyava unes pantorrilles!...

COQUETERIA

En T.r.ll, a més d'una quantiosa fortuna, dos autos i tres immobles de sis pisos dobles a l'ai-xamplis, és posseïdor d'una "querida" espater-rant que ensenya als seus amics com si fos un brillant, un goç de raça o un cavall de curses.

El xalet que té posat a la noia és el lliure refugi de totes les seves coneixences que, sapi-guent que no és gens gelós, hi van a cada mo-ment i es permeten llibertats amb la raspa i, a voltes, fins amb la mestressa.

L'altre migdia, la xicota, que s'acabava de lle-var, interpellà a n'en T.r.ll.

—Amic meu, li va dir, això és senzillament insoportable. Deixes venir aquí a tots els teus amics, com si això fos un centre de recreu...

—I què? — va respondre ell—. Si ells s'hi troben bé, per què contrariar-los? Estic segur de la teva fidelitat i, per consegüent, tant se m'endonen les apariències.

—Sí, tant se te'n donen, però, mira, fa pocs dies, va venir en Ferrer, es va endinçar per les meves habitacions i em va sorprendre mig nua. Vaig passar una vergonya!

En Trill es posà a riure.

—No sé perquè! Ets prou maca, jove i ben formada, per no haver-te de sapiguer greu mostrar-te en el trajo de Eva davant d'un home!

—Sí, però és que aquell dia, encara no m'havia pintat la piga a l'entreceix!

UN VIRTUOS

Al "Maxim's", entre cocktail i cocktail, una tanguista que està enamorada de la música, fa l'elogi a una companya de treball d'un pianista força conegut a Barcelona per haver escrit una colla de cuplets molt populars.

—Es un xicot que acompanya admirablement! — diu.

—Ja ho crec! — respon l'altra noia—. A mi em va acompanyar un vespre sortint del "Palace" i no em va deixar fins que va aconseguir portar-me a can Verdura!

L'hortolà de Sant Boi

LA ADMIRACIO DE LA CRISTINETA

QUAN jo vaig conèixer a la Cristineta, no tenia encara tretze anys. Però ja era una dona feta i dreta, amb unes cames encisadores, que exhibia amb un impudor ingènu que les feia més temptadores encara, i dues pomes camosines sota la bata de col·legiala que amb les seves titil·lacions feien pensar de seguida en el pecat d'Adam i Eva.

—Estigui quiet, perquè jo no en vui ésser d'en-carregada de secció, senyor Julivert.

Un diumenge, el seu pare, que se l'estimava molt, va proposar:

—I si anessim al Circ Equestre? La nena es divertirà molt i nosaltres, recordant els nostres bons temps d'infantesa, tampoc ens avorrirem.

Així ho ferem. Erem la Cristineta, son pare, un oncle de la nena, "americano" que deia "qué esperanza!" i "compadrito", i servidor de vostres, amic íntim de la casa i admirador silenciós i passiu de la pubilla.

Entrarem al "Tívoli", que, com totes les festes, estava plè. Una "amazona", montada en un cavallet ros, la mar de entremaliat, feia exercicis al mig de la pista, quan veus aquí que l'animal, que es veu que era molt sensible als encisos de la seva mestressa, començà a donar visibles mostres d'excitació (Uns tres pams de mostra).

Al veure-ho, les casades reien, les solteres es tapaven la cara amb el mocador i les velles feien considerables esforços per no esclatar en una riulla sonora. La Cristineta no va riure. Obrí uns ulls enormes i, amb tò d'admiració, digué a l'oncle, que seia al seu costat:

—"Fíjese usted, tío, que magnífico garañón..."

Van Bolla

UNA CONSULTA

PER què anotar noms? Tots el coneixereu. Tots el coneixem prou a Catalunya!

Me l'acaba d'explicar un ex secretari seu.

Té interès: l'interès que pot oferir un retrat de cos sencer, fet d'un sol traç.

Advocat i ministre, ja podeu comptar que el seu bufet estava a l'ordre del dia.

El gerent d'una societat anònima l'anà a visitar per evacuar una consulta.

L'home s'explicava, s'explicava...

Ballaven els milions una dansa fantàstica.

Ell, el nostre home que tots haveu ja conegut, l'escoltava empotrat el cos esquelètic en un angle del silló i acariciant amb les mans sarmentoses la seva barba de bock.

---La nova operació és indispensable per evitar la "debâcle", — explicava el client. — Tinc ja bones impressions de l'Urquijo i del Barcelona. Si vostè estudiés a fons la qüestió, el Concell creu que l'emprèstit reïxiria.

El ministre, semblava escoltar amb la major atenció. De tard en tard el polç i l'index furgaven nerviosos en les seves conques com abims, per damunt dels parpres, com concentrant una idea.

El client, entusiasmat davant l'interès del gran polític — del primer polític internacional del segle XX — seguia en el panegíric:

Pensi, que com a garantia, contem amb tres immobles de gran valor, la maquinària, l'estoc, els dipòsits a províncies...

El ministre, els ulls contra la taula, els dits joguinejant amb el talla-paper, el pensament per damunt de tot, interrogà:

---I és tracta?

---D'una emissió d'obligacions per sis milions de pessetes, degudament garantides feu el client, esperançant...

El ministre es concentra novament. El cervell vola enllà, enllà...

Tintineig del telèfon, ben inoportú, per cert.

Bien...

—.....

---Sí...

—.....

---Conforme...

—.....

---Enseguida.

El ministre encaixa l'auricular en les forquilles de l'aparell i polsa un timbre. Després, segueix el fil de la conversa...

---Sis milions... immobles... maquinària...

---¿Señorito? --- pregunta el criat des de el dintell.

---Avisa a Gregorio. Dile a Luis que haga el favor de venir.

Després, dirigint-se al client:

---Actualment, quina flexió màxima es pot donar anualment a la producció?

---Uns tres milions sobre vagó.

---Tres milions... primeres matèries... jornals...

---Señorito: Gregorio está pronto.

---Bien.

---Em demanava?

---Sí, Lluís; preparim el dossier de la "Productora d'Indústries Textils". Depressa.

---Molt bé diu.

---I quin tipus d'emissió podria establir-se?

---Això, ningú més indicat que vostè per senyalar-lo.

---Bé, molt bé; un moment: necessito orientar-me.

El ministre desapareix del despatx.

El client, esperançant en veure l'interès que es pren en el seu afer, encén un veguer de gran calibre. Es recolza en la butaca. Llença enormes bocades de fum a les vigues.

El ministre, sense esperar l'ascensor, amb quatre bots ha guanyat l'auto.

Llísca furient el vehicle per la Porta del Sol, Alcalà, Cibeles...

Es para d'un sotrac. S'obre la reixa d'un xalet. Salta el polític a pas de pardal. Un criat li pren l'abrig, un altre l'americana, un altre l'ermilla. Entra a una avant alcova. Queda a punt d'entrar en funcions. Aparta una cortina. Recolzada al caire del llit, overtes les cuixes, les cames penjant, l'espera la "nena".

Sense dir un mot, s'hi abrahona. Sospirs. Panteig. Bategs d'engúnia...

Torna a sortir moments després. Un criat li dona l'ermilla, un altre l'americana, un altre l'abrig.

Com una fletxa es dispara l'auto. Cibeles... Alcalà... Porta del Sol...

Amb quatre gambades de cigonya, sense esperar l'ascensor, s'enfila escala amunt.

El porter, ja ha avisat d'un colp de timbre. S'obre la porta, es treu l'abrig. En Lluís li dona el dossier. Reapareix en el despatx...

El client, llença el tercer cigarret encès darrera el veguer...

El ministre s'assenta, es frega les conques i, secament, sense ni mirar-se el client, determina:

---L'assumppte, m'interessa. L'Arnús llençarà les obligacions...

Res més. No admet més conversa. Però el client ja en té ben bé prou. Encèn un altre veguer i enfibrosit, saltant de content, sense ni esperar l'ascensor, baixa l'escala...

* * *

Tres mesos després la gerència de la "Productora d'Indústries Textils" rebia una minuta, breu, concisa, però substanciosa:

"Per l'estudi de l'afer de l'emissió d'obligacions.	26.000
Per despeses generals.	17'50
Total Ptes.	<u>26.017'50</u>

El gerent tingué un comentari:

---L'estudi, no el trobo car; va passar quasi una tarda, estudiant-lo. Però les despeses, realment, no sé com podria justificar-les.

I encengué un altre veguer.

El ministre no havia volgut pagar ni la benzina!

Laura Brunet

LA SENYORA HA SORTIT

F EIA temps que no havia anat a veure al meu amic Camps. Com que s'estava en una torreta tocant al viaducte de Vallcarca i jo tenia la dispesa al carrer del Parlament,

—Li agraden estretes les formes?

—Sí; alguna cosa o altra hi haig de tenir.

no em venia gaire de pas, que diguem, el fer-li una visita.

Però un diumenge al matí que no sabia com esperar l'hora de dinar, vaig pujar tot caminant Passeig de Gràcia amunt i, en ésser al cinq d'oros i veure que no més eren les onze, em vaig dir:

—Vet-aquí que ja ets a mig camí de càmp Camps. Potser que t'hi arrebellis a veure com li prova el nou estat.

Perquè els hi haig de fer avinent que en Camps era casat des de feia dos anys.

Després de fer a peu els tres quilòmetres llargs que mancaven per arribar acasa del meu amic, amarat de suor, vaig trucar a la porta del jardí.

En Camps, en mànega de camisa, em sortí a obrir.

—Hola, noi! Ditxosos ulls els que et veuen! Com redimontri ha sigut, que t'hagis deixat caure per aquests barris?

—Si, mira... Tenia ganes de veure't...

—Molt bé, noi, molt bé... Entra...

Va ensenyar-me tota la finqueta, que era bastant bonica, i, després, li vaig preguntar com li anava el nou estat.

—Admirablement, noi, — em va respondre.

—I què, no teniu criatures?

—No en volem, ara per ara.

—Ah, si? I com ho feu?

—Oh, mira... Amb un aparell especial que varem comprar a Alemanya... Mira, si t'esperes una mica, te l'ensenyaré... Ara no pot ésser. saps? perquè la meua dona ha sortit de compres i se l'endú sempre al "bolso", pel que pogués ésser...

Bit Llet

L'ORDRE DELS FACTORS

I A es divertia, ja, en Bonsoms, amb les xicotes del seu taller! Noia maca que hi entrava a treballar, noia que al cap de poc temps, amb oferiments, augment de sou, regalets o altres procediments, passava per les armes. Menys mal que era un xicot molt discret i que no ho contava a ningú.

Es clar que les mateixes xicotes, principalment les que, per massa lletges, no s'havien vist favorescudes per les preferències de l'amo, eren les que s'encarregaven de què allò es sapigués, amb lo que ni en Bonsoms ni el seu taller de papers pintats adquirien gaire bona fama.

La mala reputació que tenien les noies que treballaven a càmp Bonsoms, no els hi privava no obstant de tenir xicot per anar al cine i fins alguna s'hi casava. Així va passar amb la Carmeta, una poncella que va perdre com moltes altres, la innocència, a la mateixa rebotiga de l'establiment de papers pintats.

El promès de la Carmeta estava al tanto de les males noves que corrien respecte a les femer

lles que treballaven a càr Bonsoms, i, com que era amic d'aquest, va anar-lo a trobar.

—Veuràs, Bonsoms — li digué — jo vinc a fer-te una pregunta un xic indiscreta, però, quan es tracta de la tranquil·litat d'un home, no hi ha que reparar gaire en qüestions de delicadesa. Ja saps que jo estic promès amb la Carmeta i abans de tirar endavant, voldria saber...

—Prou — va interrompre en Bonsoms — Veste'n tranquil, que ja pots estar segur de què seràs el primer.

El promès va donar les gràcies al seu amic i quinze dies després, s'efectuava el casori.

L'endemà de la cerimònia, el nuvi va compareixer al taller d'en Bonsoms amb una tranca formidable.

—Ets un pocavergonya i un canalla! — li va dir — A un amic no se l'enganya com tu has fet. Això és una infàmia!

En Bonsoms no va perdre ni un moment l'aplom.

—A veure, a veure... Què et vaig dir?

—Que la Carmeta era verge i pura...

—Dispensa, noi, que tu ara no dius la veritat. Jo vaig dir-te, recorda-ho bé, que series el primer. I així ha sigut, perquè ja deus sapiguer que abans del primer hi ha el principal...

Rosck Quitlla.

ECONOMIA DOMESTICA

LA Conxita feia dos anys que vivia amb l'Eduard. No li donava gaires calers: vint duros cada setmana i la modista, sabater i manicura a càrrec seu, però se l'estimava, la mimava molt i la duia a tot arreu i la noia que era una meuca de casa seva (em sembla que la frase m'ha sortit bé) n'estava contenta.

Però, fillets de Déu, encara que et poguim el pis, el sabater i la modista, amb cent peles cada dissabte no n'hi ha per res. La Conxita, l'altre dia, no va tenir més remei que anar a veure a una amiga seva, la Carmeta, que té un vell que li dona molts diners, i demanar-li deu duros.

—Dissabte vindrà l'Eduard, saps? — li digué — i llavors te'ls pagaré. Es el dia que en toco de frescos.

—I els altres?

—Oh! Els altres, el meu amic me'n fa tocar de calents.

Kar Tronets

PRUDENCIA I SEGURETAT

EN Rafelet, encara que no més té divuit anys, ja té compte obert a totes les cases alegres i nocturnes de Barcelona. Així que arreplega un duro sobrer, i això passa molt freqüentment, perquè és corredor de puntes de Pa-

rís i a casa fa la mar de "morós" amb les comissions que ha cobrat, a l'autor dels seus dies i de les seves nits, ja me'l teniu al menjador de qualsevol antre de barrila bi-sexual. (Em sembla que ho he dit bé).

Son pare ja li ha dit de cinquanta maneres que no faci el ximple, que un dia compareixerà amb una empastifada que el deixarà tonto, però, sí, sí! Altra feina hi ha que ballar amb elàstics, pensa el noi. Fins que l'altre dia, el metge, oportunament avisat per la família el cridà.

—Mira, Rafelet — li digué — t'he enviat a cercar perquè he sapigut la vida crapulosa i dissoluta que tu portes. Tu no et dones compte exacte dels perills a què estàs exposat. Pensa que, segons ha demostrat la estadística, el risc de contagiarse d'aquestes malures és tan gran, que, si avui, per una casualitat, te n'escapes, demà segurament hi cauràs!

—Oh! — respongué en Rafelet—. Ja m'ho han dit, això, ja! Però, jo, sap? no bado. Per evitar aquest perill, hi vaig un dia sí i un altre no, des de que vaig començar. I com que el primer cop en vaig sortir "indemne", es veu que he endevinat les dates... i no hi ha perill.

Ark. Habot.

—Senyoreta: vol el "plumero"?

—I ara! Com ho has endevinat?

REFLEXIONS

—Dotze duros i la vida no és molt per servir a un home sol. Bé, ja hi ficarà alguna cosa més!

AQUELLA tarda, després d'un viatge bastant agitat, haviem arribat, tres companys i jo al vedat del nostre amic Pons, on pensavem passar un parell de dies matant conills.

Al Mas, ens havien arreglat tres habitacions amb un regular confort i ens tenien preparat un sopar abundant i sà. Menjarem molt, beguerem més i, quan va ésser l'hora d'anar-nos-en cap al llit, tots, qui més, qui menys, sentiem una necessitat imperiosa de senyora, però de senyora ben revinguda.

Jo havia filustringat una xicoteta, d'uns disset anys, filla del masover, que no estava gens malament. Amb el pretexte de demanar-li una altra flassada, m'hi vaig apropar un moment que passavem tots dos per un corredor bastant fosc i completament desert.

—Escolta, maca — li vaig dir—. Porta'm una altra flassada, que sinó, pot ésser m'encostiparia!

—Si que és fredolici el senyoret! — respongué la noia tota xamosa.

—Sóc fredolici perquè tinc de dormir sol. Veus? En canvi, si tu m'acompanyessis, fóra capaç de dormir sense llençols!

—No m'enredarà pas, senyoret! — em digué la pageseta—. Ja sé com les gasten vostès! L'any passat va pujar aquí un caçador de Barcelona, no sé què va passar amb la meva germana gran, però sap que va resultar?

—No.

—Doncs que, "al cap de tres mesos", la pobre noia va tenir un nen!

B. Orrango

---Els novel·listes, arreglen les coses com a ells els hi dona la gana. Aquest diu: "la marquesa obrí els brassos i llençà un crit". I es veu ben clar que lo qué va obrir no eren pas els brassos.

LA ESTRATAGEMA

EN Morés era gelós fins a la exageració. Si els hi diem que el nostre heroi tenia quaranta cinc anys i la seva muller, l'Angelina, dinou, no creiem que se n'estranyin. Tampoc creiem que vostès experimentin cap sorpresa quan sàpiguen que la Angelina s'havia buscat un amant. Això no té res de particular. Lo que ja era més difícil per la dona d'en Morés, era trobar ocasió per a veure's amb el seu enamorat, perquè el marit s'empenyava en seguir-la per tot arreu.

L'amic de la Angelina tenia, afortunadament, bastants diners, i aviat va estar plantejat el procediment per poguer decorar conscienciadament el cap del gelós marit. Aquest procediment consistí en llogar un entresol al carrer de València, posar a la porta un rétol que deia: "Pedicur", arreglar un quarto per "picadero" i un altre per sala d'espera, amb forces revistes velles per llegir i donar cinc naps cada mes a la portera perquè amb les seves indiscrecions no esguerrés el marro.

Quan tot va estar arreglat, la Angelina digué, mentre dinaven, al seu marit:

—Aquesta tarda haig d'anar a cà'l callista. Tinc els peus fets una desgràcia.

Està bé. Jo t'hi acompanyaré — va respondre en Morés.

Els peus de la Angelina exigien sens dubte cuidados molt delicats, puix, a la primera consulta, el pedicur digué a n'en Morés, quan la Angelina va sortir del quarto d'operacions, que ho era de noms i de fets:

—He dit a la seva senyora que haurà de tenir un xic de constància en el tractament. Caldrà que vingui tres cops a la setmana. Com que les senyores, a la tarda, sempre tenen visites a fer, o han d'anar a cà la modista, o al sabater, o al perruquer, caldrà pot ésser que vosté li recordi, sap?

—Estigui tranquil, que jo mateix li portaré, tal com he fet avui, va respondre en Morés, sense maliciar gens ni mica.

Allò va durar mig any, i, durant aquell temps, mentre la seva dona es cargolava entre els braços del pseudo-pedicur, en Morés es llegia la collecció de "Alrededor del Mundo" des de l'any 1908 fins a la data.

Un vespre, en Morés, que seguia, alegre i confiat, acompanyant cada dos dies a la seva dona al famós consultori, digué a la Angelina:

—Saps que el teu pedicur és un "as"?

—Sí?... Per què?

—En Bosch, aquell comerciant de llanes,

—Jo no sé com hi han artistes que s'atreveixen a sortir així a l'escenari.

—Es clar; vestint com vostè, n'hi hauria ben bé prou.

saps?, tenia la seva dona que li feien molt mal els ulls de poll. Li vaig donar l'adreça del teu pedicur i l'ha fet posar tan bé que fins diu que està més grassa i té més bons colors...

Al sentir aquells mots, la dona per poc cau en basca.

En Morés no va comprendre mai perquè, dos dies després, la seva dona ja estava curada dels peus. Però, al cap de dos mesos, la Angelina, que ja havia trobat un altre amant, li digué:

—Demà m'hauràs d'acompanyar a cà'l dentista, que m'ha d'empastar una dent. Però fes el favor de no donar a ningú l'adreça, perquè m'ha dit que amb mí ja tindrà prou feina!

F. Orrolla.

LA PROVA

LA Cinteta i sa mare estaven desesperades. A la noia, aquest estiu, li havien sortit ja dos o tres xicotots, i cap de formal. Tots, a darrera hora, resultava que anaven per broma, i els que no anaven per broma, anaven per una

cosa molt sèria que no és qüestió de nomenar.

S'acabava l'estiu i no es presentava "barco a la vista". Per fi, quan sols mancaven cinc dies per marxar cap a Barcelona, la Cinteta anuncià a sa mare, la mare de satisfeta, que un jove, que semblava molt seriós, l'hi feia l'orni i havia manifestat desitjos de parlar amb ella.

—Això, pensaren totes dues la mare de satisfetes — és peix al cove!

L'endemà mateix, el xicot, que, en efecte, semblava una persona molt correcte i com cal, es va entrevistar amb la mare de la Cinteta i li va engegar el discurs següent:

—Veurà, senyora, jo crec que en pocs mots ens podrem entendre, perquè vostè em fa l'efecte d'una persona de molt criteri. Joestic disposat a casar-me amb la seva filla, però amb una condició precisa: abans de decidir-me, la vull veure despullada...

La pobre senyora, en sentir allò, per poc es desmaia del sust...

—No la sorprengui la meva petició, continuà dient el xicot. En aquest món, hi ha tants enganys que vostè no ha d'extranyar-se de què jo, abans de casar-me amb la seva filla, em vulgui assegurar de què no té cap defecte físic...

Indignada, la mare de la Cinteta, va dir a n'aquell desvergonyit que no s'acostés més a casa seva. Però, l'endemà, quan li digueren que tenia diners i no era mal xicot, a part de les seves excentricitats, començà a rumiar i es digué que, lo que el noi demanava, no era molt, al cap d'avall i que valia la pena de deixar-li fer la prova.

Mare i filla varen tenir un canvi d'impressions, en el que, al final, es convingué accedir a les pretensions del nuvi en perspectiva, però amb una condició: ell veuria a la xicoteta nua, dintre un saló, pel forat del pany, per no ofendre el seu pudor. La singular prova tindria lloc aquella nit...

—Així es va fer, i el noi, un cop va poguer-se convencer de què la Cinteta no tenia cap defecte físic s'acomia, dient que l'endemà donaria la resposta definitiva.

En efecte, encara no eren les onze quan es va presentar, amb cara de pomes agres, davant de la que ja es creia ésser la seva futura sogra.

—I doncs, què el porta, per aquí? — preguntà la mare de la Cinteta.

—He vingut a dir-li que no em decideixo.

—Còm és, això? No dirà pas que la noia tingui cap defecte...

—Defecte, lo que es diu defecte, no senyora.

De dins està molt ben feta: pits, cuixes, cintura, tors, anques, tot, tot és una meravella. Però, què vol que li digui?: trobo que té el nas massa gros...

F. Orrolla

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser coneguts a les velles xacreses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barbilletes lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «den pelos», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

GRAPOLOGIA

POSSEIDOR d'una quantiosa fortuna, el baró de Castell de Suro (Empordà del Mig) passava el temps en els seus estudis grafològics, pels que sentia gran predilecció, mentre la seva muller, que tenia vint anys més que ell i un temperament de foc, l'enganyava amb el primer que trobava en el seu camí.

El baró, com el noranta nou per cent de marits, no s'enterava del comportament de la seva muller, i seguia estudiant els caràcters del homes segons la respectiva lletra. Fou així que quasi no es va donar compte de la arribada del seu amic Cuyàs, un xicot que havia fet fortuna amb les curses de cavalls i que ara es dedicava a divertir-se, fer excursions en el seu auto i empaitar totes les femelles que se li posaven a tret.

I heu's aquí que un dia, en Cuyàs, que, com ja han comprès els nostres llegidors, havia rebut a les quaranta vuit hores els més íntims favors de la xamosa i ardenta baronesa de Castell de Suro, va sentir ganes, tot passejant-se pel jardí, completament desert, de canviar l'aigua de les olives. I quina idea tingué? Escriure, imitant aquella regadora anunciadora que corre per la Rambla, el nom de la seva estimada.

L'endemà, el baró cridà a n'en Cuyàs i li va armar un escàndol monstre.

—Ets un canalla i un indecent —li va dir—. Tu m'enganyas amb la meva dona, o millor dit, la meva dona m'enganya amb tu, o millor dit, m'enganyeu tots dos amb... Bueno, jo ja no sé el que em dic, perquè des de que he sapigut aquesta nova fatal no serveixo per res i no faig

més que pensar de quina manera castigaré el vostre delictes!

—Però no siguis així, home de Deu! —exclamà en Cuyàs—. En què t'apoies per dir que la teva dona t'enganya amb mi? A veure!

—En què? Vols fer el favor de dir-me perquè, l'altra tarda, vas escriure damunt la sorra del jardí amb una regadora, o qui sap si amb algún altre instrument menys inofensiu, el nom de la meva dona?

En Cuyàs, comprenent per lo que deia el baró que no l'havia vist, va respondre:

—No sé de què em parles!

—Que no saps de què et parlo? —cridà llavors el baró fora de sí—. No ho neguis, mal amic, que t'he conegut la lletra!

VAN TRESCA

...

MALA PUNTERIA

EL senyor Marçal estava cansat, i no li mancaven motius, de consentir el comportament escandalós de la seva dona. Figurint-se que, cada dos per tres, s'enterava d'una nova infidelitat seva. Veritat que ell tenia cinquanta dos anys i ella vint i tres, i que, amb semblant desproporció d'edats, no es pot exigir una castedat absoluta a una dona com les que corren avui dia.

Cada cop que en Marçal tenia notícies d'una aventura, cridava i es desesperava amb la seva dona, però aquesta en feia el mateix cas que nosaltres de la solució del conflicte del Mossul.

—Et mataré! Et mataré! —va exclamar, en el comble de la indignació, un dia que es va enterar que la seva dona l'enganyava amb el porter, amb el carboner i amb el noi que pujava el vi, tots tres a l'hora —. Et fumaré un tret!

Però la dama era de les que no s'esveren tan fàcilment, i se l'escoltava com si sentís ploure, una cama damunt de l'altra i lluint un pet de pantorrilla enlluernador.

—Tirar-me un tret? No facis bromes! Si, a la teva edat, ja no ets capaç d'apuntar ni amb un

revòlver! Que no ho veus que ni a dos dits fas blanc? Prova-ho!

I, provocativa, li oferí les seves magnífiques intimitats que el pobre Marçal hagué de refusar per manca de pólvora.

Franc

SEMPRE ES MILLOR

EN Cabanyes, necessitava una raspa. Era vidu feia una colla de temps i acabava de treure del col·legi als seus fills, noi i noia, de nou i deu anys respectivament. Fins llavors, havia menjat en un bar veí, però ara n'estava cansat, i, tenint a casa la canalla, volia tornar a viure la vida familiar. Va posar, doncs, un anunci al diari i, l'endemà de la seva publicació, acudia a veure'l una xicota d'uns vint i quatre anys, alta, robusta, ben plantada i bonica com un sol. En Cabanyes va pensar de seguida que allò li convenia.

Tractaren condicions, sou, treball, hores de permís, etzètera, i quan el bon home ja ho creia tot arreglat, es recordà d'una cosa.

—Escolti — va dir a la noia —. Que li agraden les criatures?

La candidata a raspa del senyor Cabanyes va fer un posat de resignació, ple de coqueteria i bellugant-se tota posturera, va respondre:

—Veurà, agradar-me, sí que m'agraden, ara que com que tot són mals de cap i despeses, m'estimaria més que vostè prengues un xic de precaucions...

Xuc Clett.

CONFLICTE

AMB el cap baix i plorant com una Magdalena, la Cisqueta va confessar la terrible nova a la seva mestressa, la virtuosa senyora Mundeta. Se li havia enganxat l'arroç i estava a punt de tenir un marrec.

—Mare de Déu! — va exclamar la dama —. Sembla mentida que les noies d'avui en dia siguin així! Es que totes! Cinq minyones he tingut abans de tu, i amb quatre m'ha passat el mateix! Amb la que feia cinc, no, i encara segurament perquè tenia cinquanta dos anys i era més lletja que mancar al respecte al besavi!

La minyona, bastant bufoneta per cert, seguia plorant.

—I bé? Què penses fer? — va interrogar, severa, la mestressa —. Aquesta falta tens de reparar-la!

—Ja ho estava pensant, ja! — va respondre llavors la Cisqueta—. Però, el mal és que no sé amb qui! Avui no bada ningú, cregui.

Bit Lleta

CAPRICI

A la xamosa pecadora Teresina J. de las Heras

Jo en conec una nineta
enjogaçada i inquieta
com la gentil aucelleta
que enamora l'aucelló;
en té el rostre de bruneta
més sembla una poncelleta
i enc que va oxigenadeta,
ai! sembla d'or del més bo.
Tothom li diu coses belles
i amb alades cantarelles,
li ofereixen les estrelles
per gaudir del seu amor;
més, no són ni les riqueses
ni els joiells ni les promeses
ni vint títols de princeses
lo que cobeja el seu cor...
L'enjogaçada i inquieta
com la gentil aucelleta,
diu que vol una llengueta
que sigui àgil, divina;
que es mostri força discreta
i canti la cançoneta
que ja té ennamoradeta
a la gentil Teresina.

Cacata di Mosca

"AMOR CON AMOR, ETC."...

En Jaumet, boig de content,
va conquistar a la Maria
i en un reservat, prudent,
el verb amar confegia.

Ell, com si fos un infant,
la mimava, la mimava...
i ella, abraçada a l'amant,
li... etc... etc... etc...

Troba d'Or

Comte premiat del número passat:

COM FARIEN LES PAUS?

QUI TE FAM...

—Aquell vers tan maco, em sembla que diu així: “Estas faves d'Olot, que ves ahora...”

L'EXAMEN

XICOTS que voleu casar-vos, feu l'ull viu i preneu exemple d'aquesta aventura que vaig a contar-vos.

Un amic de la casa, que estava promès amb una modisteta, tenia els seus dubtes sobre la integritat de... de... bé, ja m'enteneu. Com que la noia es mostrava inaccessible i no li havia manera de fer la comprovació per experiència pròpia, el nuvi va tenir una idea.

—Antonieta — li va dir un dia — fas molt mala cara. Hauries d'anar a càl metge! ,

—Si no tinc res!

—Tu ho dius, però jo no estaré tranquil fins que hagi consultat un facultatiu. Aquestes ulleres, aquestes galtes sense color, aquests braços tan prims que tens... Mira, fés una cosa: te'n vas al meu metge, en Torraholes, que s'està a la Gran Via...

El parany estava ben preparat, perquè en Torraholes, sabia que quan se li presentés una noia dient que era la promesa del seu amic, la havia

de examinar de cap a peus, sense descuidar els llocs més íntims...

L'endemà de la visita, en Torraholes enviava al nostre heroi una tarja que deia: “Hi han ocasions en les que, violar el secret professional és un deure. Aquesta n'és una. Permete'm que et felicit, perquè, verament, la teva promesa reuneix, a part de les morals, que em semblen immillorables, totes les garanties físiques...”

Content i satisfet, el nostre amic es casava quinze dies després. I, el dia de la cerimònia, en Torraholes sofrí una de les emocions més fortes de la seva vida.

La núvia no era la que havia anat a visitar-se al seu despatx de consulta!

L'aixerida xicota hi havia enviat a una amiga seva. de quina virginitat estava segura. mitjançant cinc drets de gratificació. En Torraholes, pensant que Déu nos en guard d'un ja està fet, no va voler, aquell cop, violar el secret professional.

B. Orrango

—Mira, maco, demà, abans de venir, compra un frasco d'EROTYL i així, no et passarà lo de avui.

Erotyl:

és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTEN

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

Ens han fet a mans un exemplar del "Boletín del Centro Aragonés", pel que ens havem assabentat del nom illustre que du el cobrador de rebuts del mateix.

Es diu Cristóbal Colón.

Ignorem quantes pessetes li deuen donar de sou, però donat el seu nom segur que els hi costa un ou.

0 0 0

Aquest any, a més del "Espanyol", tindrem teatre català en dos teatres més. Romea i Apolo. Tenim doncs les àrtes, representades pel senyoretista a Romea, les esquerres, representades per l'Apolo, on la Nicolau i en Jiménez sembla que tenen ganes de donar-nos a conèixer moltes produccions que, per no ajustar-se a les normes massa estretes del teatre del carrer del Hospital no havien pogut ésser conegudes del públic, i la flamarada, quina representació correspon, al antic feude d'en Parreño, casal avui de la farsa nandulandesca.

L'"Espanyol" ja ha romput el foc amb "El seyor de les cinc en punt", vodevil de l'Hennequin i en Weber, cuinat a la catalana per aquell expert cuiner que es diu senyor Vilaregut; Romea començarà amb una comèdia del senyor Artís—el bo—i l'Apolo obrirà amb "Les flors de la guillotina", drama revolucionari (vull dir del temps de la revolució, eh) del senyor Lluís Capdevila, que desde que comença a criar panxa com un bon burguès escriu cada dia coses més serries.

S'havia dit que el senyor Rufasta estrenaria una tragicomèdia realista titulada "Les pupiles del Manco", però no s'ho creguin, que això és una mala passada que li varen fer uns bromistes.

Puig ja fa temps que en Rufasta de estrenar no té fallera i per tractar de pupiles, es precis estar d'ullera.

0 0 0

Al "Moulin Rouge" han deixat de

servir "escudella" i se'n van cap als plats més refinats. En efecte, dilluns va debutar un "elenco" de vint i cinc xicotes entre les quals n'hi han de rosses, de morenes, d'altres, de baixes, de primes i de groixudes. Totes tenen moltes ganes de sopar, de fer broma i de deixar-se'n fer.

Amb quin motiu els *corridos* van cada nit, disposats a fer d'allò més grimègia i poguer-se aprofitar.

0 0 0

El "Tik Tak", del Victoria, ha sigut reforçat amb uns nous quadres, i així el senyor Baget va tirant i fent plens tarda i nit.

Un dels nous quadres es diu "Pàlpala".

Si és que la protagonista és jove i s'ho deixa fer aquest quadre tindrà èxit durant uns quants anys al menys.

0 0 0

L'inspector provincial de Sanitat va publicar l'altre dia una circular dient que estava enterat de què en certs establiments on serveixen gelats s'utilitzaven palletes que ja havien servit i que això constituïa "un perill per la salut pública, porque puede dar lugar a la propagación de varias enfermedades."

I després hi haurà gent que sostindrà que les palletes no son perilloses.

Amb lo que demostrat queda que són mol perjudicials, si per fer-les no s'adopten les precaucions naturals.

0 0 0

Al "Poli", la Carmeta Diaz ha estrenat una comèdia dels senyors Martínez Sierra i Abati que es diu "El hombre que quiere comer".

Ens expliquem el seu èxit pel fet de què son bastants els que avui en dia volen trobar medi per jalar.

L'AFARTA POBRES

UNAB

Universitat Autònoma de Barcelona

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

VOLEU SABER QUI ÉS I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRIP-TORA AUDAÇ I ENIGMÀ-TICA QUE HA REVOLU-CIONAT LA LITERATURA G A L A N T ?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES DE PIGAUT LEBRUN

I FRUÏREU LES DELITOSSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

Jove...! Senyor...!

Recorda el nom del preparat que per moltes raons té que gastar?

Demana al seu barber què és FLEST i gast-i FLEST

MAISON MEUBLÉE

(VERDURA)

Carrer de Barbatá, 27
Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 050 Caja

1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRÍVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110

GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!

Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! adquiriu un salvavidas per no anar a fons! Lavatges per després del bany. Casa de curació dels que ensopiquen. Polvos per matar les cabres de gotse potes.

CABRES!

Si en teniu i voleu que fugin esverades com si velessin el llop, compreu la Lotion Ladil que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmacia

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TÍTOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º A la hora de estar rápidamente.
- 4.º La vida.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 cèntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu després per obtenir-los.

SARNA (RONYA)

se cura en deu minuts amb el

SULFURETO CABALLERO

Conte de l'Assalt, 86 i centres específics. BARCELONA

PURGACION S

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así el hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

Grajeas Austi

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de La Pompadour

TÍTOLS PUBLICATS: 1.º El acertijo. — 2.º La Reinecita. — 3.º El imperio de la intriga. — 4.º Camino del ideal. — 5.º El dolor de triunfar. — 6.º La "Coronación". — 7.º Ilusión y realidad.

Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 cts.

Surt els dijous

—T'hi fixes bé? A veure si n'apendràs de partir ben bé la clenxa.

V. B. T. H. L.